

měli proč. Každý z nás alespoň trošku přiložil ruku k dílu. Každý do hrnce něco přihodil.

Nádobí umyté, chaloupka poklizená a zametená, Zéd'a zamyká, my bereme batohy na záda a vyrážíme k vlaku. Když jsme dorazili na zastávku do Horní Vsi, měli jsme ještě spoustu času. Vyndali jsme poslední půlku chleba, která zbyla, sedli jsme si do kolečka a hráli na hamouna. Byl to velký boj, chvílemi už nešlo ani kousat, natož polykat. Vlak troubí, všichni jásají a těší se do tepla. Vzali jsme batoh na záda a sledovali přijíždějící vlak. Mávali jsme s úsměvem na rtech, který nás ale za malou chvíli přešel. Vlak ani nepřibrzdil, prostě jel dál. Snažili jsme se zachovat klidnou hlavu, ale uběhlo pět minut a žádný jiný vlak se po kolejích nepřibližoval. Panika stoupala. Opravdu nám ujel? Budem volat rodičům? A právě v tu chvíli slyšíme vlak. Znovu batohy na záda a doufat. Zastavil. Uff, nasedat a jedeme domů. Rodiče z nás měli radost už na první pohled, když viděli, v jakém stavu jsme se vrátili. Převážně v hnědé barvě. Teď už jen domů a teplou koupel.

I přes NE moc příznivé počasí jsme si to velmi užili. Srub byl malý, ale útulný, všichni jsme se tam nějak poskládali. Po nějaké chvílce jsme se konečně sešli na oddílové výpravě, parádně jsme si popovídali a pobavili. Tak zase brzy, AHÓÓÓJ!

Gap

Kejmy, Šali, Generál

Verča, Hajnej, Sýček

Eliška, Eliška, Jůlinka, Pája, Matty, Honzík, Honzík.